

— Ναι, μπαμπά.
— Τότε, κάτσε στο τραπέζι.
Αυτός δεν πεινάει πιά !...
Μά ο μικρός κοιτάζει αυτό το τραπέζι, το πολύ μικρό, πού το έχουν στήσει στο στούντιο — τις άλλες πέμπτες έτρωγαν στο μεγάλο τραπέζι της τραπεζαρίας— αυτό το τραπέζι όπου υπάρχουν λουλούδια σκορπισμένα σ' ένα ρόζ τραπεζομάντηλο, κοιτάζει τα όμορφα χρώματα τών πιάτων με τα όρεχτικά, τα εξωτικά φρούτα και το παγωμένο κρασί πού κατασταλάζει μέσ' στο ποτήρι...
— Φάε λοιπόν, αφού πεινάς !
Μά δέ μπορεί ούτε ο μικρός νά φάει. Νοιώθει κάτι στο λαιμό του πού θά τόν εμπόδιζε νά φάει. Τραυλίζει :
— "Ω ! μπαμπά... γιά μένα είν' όλ' αυτά ;... γιά μένα τ' αγόρασες όλ' αυτά ;...
— Μά ναι... ναι, φυσικά...
— "Ω ! μπαμπά... ό ! μπαμπά !...
Και μονομιάς αρχίζει νά κλαίει.
"Ε λοιπόν ! Τί τό έπιασε ; Γιατί τού ήρθαν τά κλάμματα ;
"Αχ ! δέ μπορεί νά τό πει. "Ένα παιδί καταλαβαίνει αυτά, βέβαια.
"Αχ ! ναι ! μά δέ μπορεί νά έκφραστεί. Πρέπει νά τά μαντεύει...
Δέν κάνει άλλο παρά νά ξαναλείει μέσ' στά κλάματά του :
"Ωχ ! μπαμπά... , όχ ! μπαμπά...» μά, γιά μιá στιγμή, προσθέτει :
— Μ' αγαπάς λοιπόν, μπαμπά ;
Και τότε ο μπαμπάς μάντευσε...
***

Είταν ένας μπαμπάς πού είταν πολύ λίγο μπαμπάς. "Ένας μπαμπάς πού, αφού έγινε μπαμπάς, έμεινε ο ίδιος σάν και πρώτα. "Ένας μπαμπάς πού είπε : «Είταν μεγάλη ανάγκη νά γίνη αυτό ;» όταν έμαθε πώς είχε γίνει μπαμπάς. "Ένας μπαμπάς πού αγαπούσε πολύ τις γυναίκες... και πού έμεινε πάρα πολύ λίγο με τή δική του. Τού άρεσαν οι διασκεδάσεις, δέν τού άρεσε νάκούει ένα μωρό νά κλαίει, ούτε ακόμα νά βλέπει τά παντελονάκια του νά στεγνώνουν, ούτε και νά τούρχεται ή μυρωδιά τού γάλλικτος... Τό χειμώνα έμεινε στο σπίτι του όσο μπορούσε λιγώτερο τ'ο καλοκαίρι έστελνε τή μαμά και τ'ο παιδί τρεις μήνες σέ μιá λουτρόπολι, χωρίς νά τούς συνοδεύει οι αυτός. Τό παιδί του τόν έκανε νά πλήττει, τόν έθύμωνε. "Όταν έπηρε τ'ο διαζύγιο, ή Πέμπτη τού μικρού τού φαινόταν σάν άγγαρία. "Έλεγε : είνε ή μέρα τού περιορισμού μου. Τό είπε ακόμα πρ'ο όλίγου : ή μαγειρίσσα τού θυμίσε ποιές είταν οι Πέμπτες πού θάρχόταν ο μικρός. Αυτές τις ήμέρες στο τραπέζι όπου έτρωγαν ότι τύχαινε, έκανε στο μικρό, μερικές αδιάφορες έρωτήσεις τών οποίων ούτε καν άκουγε τις άπαντήσεις τού έδινε ένα πακέτο εικονογραφημένες έφημερίδες

«Νά, τού έλεγε— διασκεδάσε» —έν'οι αυτός εκάπνιζε τ'ο πούρο του γιά νά τελειώνει τήν ήμέρα τόν επήγαινε σ' ένα κινηματογράφο και τσακιζόταν νά πάρη ένα ταξί όταν άφηνε τ'ο παιδί στην πόρτα τού σπιτιού τής μητέρας του. Ναι, είταν πολύ λίγο πατέρας...

Σήμερα, αυτό τ'ο παιδί, είχε δει τ'ο πλούσιο τραπέζι με τις λιχουδιές πού φαινότουσαν σά νά είταν έτοιμασμένες γιά τή λαίμαργία ενός παιδιού. Τότε φαντάστηκε π'ος ο πατέρας του τ'ο αγαπούσε. Και έκλαψε από ευτυχία. "Ο μπαμπάς άνασήκωσε τ'ο μικρό κεφάλια όπου τά δάχρυα κυλούσαν και είπε με τή σειρά του :

— Μ' αγαπάς λοιπόν, μικρούλη μου !
— "Ωχ ! ναι, μπαμπά !

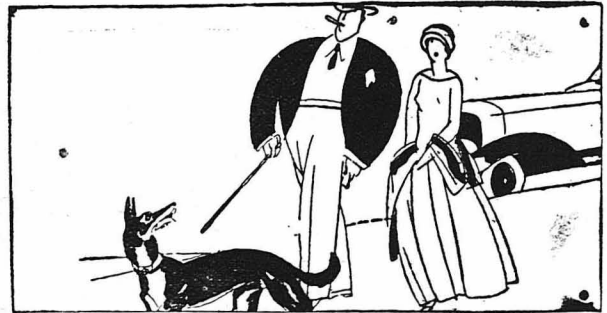
"Αχ ! Δέν είξερε... Δέν ξέρει ακόμα πολύ καλά... Μά μαντεύει... Μία καρδιά παιδικαία... Μία καρδιά πού πολλές φορές είνε πολύ μεγάλη... "Ένα παιδί πού τ'ο νόμιζε χαμένο... Βλέπει γιά πρώτη φορά, σ' αλήθεια, αυτά τά δυο μεγάλα μάτια ύψωμένα πρ'ος αυτόν με μιάν άγωνία πού άρχιζε νά γίνεται έμπιστοσύνη... Θα έχει ύποφερι πολύ ίσως αυτό τ'ο παιδί κιόλας... Τού χαϊδεύει τ'ο κεφάλι μ' ένα χάιδεμα άδέξιο—είξερε ως τώρα μονάχα τις γυναίκες νά χαϊδεύει. Πρέπει νά μάθει νά χαϊδεύει κ' ένα παιδί... Και είπε μ' ένα άστείο τόνο στή φωνή του :

— Μικρέ μου άνθρωπάκο, άνθρωπάκο μου.

Και καθώς γυρίζει άλλο τ'ο κεφάλι—γιατί, νά, από τροπή: δέ θέλει νά δη ο μικρός μονομιάς τ'ο έχει τώρα μέσ' στα μάτια του—τ'ο βλέμμα του πέφτει στο τραπέζι στο άνοιχτό σημειωματάριο. "Η κυρία πού έφυγε δέν πρόφτασε νά οβήσει ολόκληρη τή φράση. "Εμειναν αυτές οι λέξεις : «Τρίτη 8 'Απριλίου... μιá μεγάλη άγάπη άρχίζει σήμερα.» Και ο μπαμπάς ξαναάδει αυτή τή φράση, έν'οι κατ' άπ' τ'ο άδέξιο χάιδεμά του οι λυγμοί τού μικρού τού παιδιού παύουν σιγά-σιγά...
André Birabeau

ΠΡΟΣΕΧΩΣ ΣΤΟ «ΜΠΟΥΚΕΤΟ»

Νέον αισθηματικών μυθιστόρημα. Μία τραγική ιστορία έρωτος, μία παθητική ιστορία τής γυναικείας καρδιάς, πού θά σάς κάμη νά τονέσετε, πού θά τήν αισθανθήτε σάν ιστορία άτομική σας, δική σας, τής καρδιάς σας...

ΞΕΝΟΙ ΠΟΙΗΤΑΙ

ΜΑΗΣ ΚΙ' ΑΓΑΠΗ

Του Jean Passerat

Μικρούλα μου, ως αφήσουμε τόν ύπνο αυτή τή μέρα.
"Η αγούλα με τ'ο ρόδινο τ'ο μέτωπο άπό πέρα άπ' τ'ο βουνό ολογλήγορη στους κάμπους κατεβαίνει.
"Όσο κρατάει ή "Ανοιξη ή άνθοστεφανωμένη, πού άνοίγει όλες τις καρδιές, έλα ν' αγαπηθούμε κι' άκούγοντας τους πόθους μας τή νεότη νά χαρούμε.

Μέσα στον κήπο οι δυο μαζί έλα νά πλανηθούμε και τά πουλιά πού τραγουδούν χαρούμενα ν' άκούμε, κι' άπ' όλα πιό περισσότερο τ' άηδόνι πού με χάρη άκούραστο όλο κεληθεί στο πράσινο κλωνάρι. Δημόνης τή λύπη σου πού τόσο σέ μαρμαίνει και κύτταζε, μικρούλα μου, τ'ο χρόνο π'ο διαβαίνει.

"Έχει φτερά στα πόδια του, ξεπίσω του μ'ος κράζει ο άνεμοπόδης ο Καιρός και φεύγοντας άρπάζει μαζί του τά καλύτερα τά χρόνια στα μαλλιά σου όταν ιδής τριχες λευκές, θά είπης αυτά—στοχάσου: "Αχ ! Τί κουτή πού βρέθηκα νά μη χαρώ τά νειάτα και τήν άγύριστη ώμορμία πού τώρα είνε φευγάτα !...

Κι' άντι νά θλίβεται μικρά γιά τις χαμένες ώρες τής περασμένης νεότης σου πού έβγαν μαροφθρες, με νοστιλγία ήδονική σκευτή χορή όταν θάσαι τους πόθους πού αληθέψανε θά νά ξαναθυμώσαι, πού τώρα έγω σέ προσκαλώ μαζί μου νά χορτάσης μέσ' στη μεγάλη τή χαρά τής άνδισμένης πλάσης.

Γιά τά γεράματα άφνης τά δάχρυα και τή λύπη πού δέ σ' άφήνουν τ'ο κρυφό ν' άκούσης καρδιοχτύπι. Ψάλε στο Μάη έρωτικά χαρούμενα τραγούδια και στόλισε τά ολόμαυρα μαλλιά σου με λουλούδια. "Όσο κρατάει ή "Ανοιξη έλα ν' αγαπηθούμε, μικρούλα μου, και τή χρυσή τή νεότη νά χαρούμε.

ΚΑΡΔΙΑ ΚΑΙ ΜΑΤΙΑ

Του Ch. d' Orleans

Φτωχή καρδιά μου, π'οσ μπορείς άνίκητη νά μείνης, όταν δυο μάτια ολόμαυρα έρθουν νά σέ πληρώσουν ; 'Εού είσαι μόνη, τρυφερή και τόση άγάπη κλείνει, με πόθους, φλόγες και καημούς αυτά θά σέ πληρώσουν.

Π'οσ θά μπορείση μιá φτωγή καρδιά νά πολεμήση με τόσους άσπλαχνους έχτρους ; παιδιά, σ'ας άρωτώ. "Η θά πεθάνη άπ' τ'ο καημό ή σκλάβα θά νά ζήση—τά μάτια τής άγάπης μου μού τόμαθαν αυτό.

Μεταφρ. Γ. Κοτζίούλα

ΠΩΣ Ο ΔΙΑΒΟΛΟΣ ΠΗΡΕ ΤΟΝ ΒΟΛΤΑΙΡΟ

Μιά ήμέρα επισκέφθηκε τόν Βολταίρο, ένας πλούσιος "Αγγλος στην έπαυλήν του στις Φενζές. "Όταν τού άνήγγειλαν τήν επίσκεψη, ο Βολταίρος είπε :

— Νά τού π'ιτε ότι ειμαι άδιδάτεος.
"Ο ύπνερτης τ'ο είπε στον "Εγγλέτιο.
— "Ας τόν ιδώ και διδάθω, άπάντησεν αυτός.
— Είπατε του δι ανέω τά λούστια, είπε ο Βολταίρος γιά νά γλυτίωση.
"Ο "Αγγλος όμως επέμενε νά τόν ιδή.
— Είπατε του ότι πέθανα.
"Εκει ο "Αγγλος. "Ηθελε νά τόν ιδή έστ'ω και νεκρόν.
— Μά π'ιτε του, τέλος πάντων, φώναζε θυμωμένος ο Βολταίρος, π'οσ μ' έπ'ιρε και με σήκωσε ο διάβολος.

«Η ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑ»